

Belelapozó (melléklet 3)

A vátesz ifjúkora

(részlet)

A külföldi diákok külön csoportokban, német társaiktól izolálva tanulták a tudományos kommunizmus elméletét. Vegyítettek ebben mindent: marxista-leninista filozófiát, közgazdaságtant és aktuálpolitikát, mindezt a Neues Deutschlandban* naponta megjelenő, kötelező olvasmánynak számító cikkek tükrében.

Az 1960-as évek Magyarországnál hírből sem fordult elő olyan tantárgy a középiskolákban, amely a marxizmust plántálta volna a fiatalokba. Ebben a tekintetben teljesen analfabétaként érkeztünk az egyetemre. Nem úgy az NDK-ban nevelkedett fiatalok! Elkötelezett kommunistákként és kiképzett munkásmozgalmi harcosokként tűntek fel, legalábbis verbális alapon, így hát nem lehetett bennünket összeengedni velük.

Ráadásul előfordultak a külföldi csoportokban arabok, feketék, haladónak számító kormányaik vagy pártjaik által delegálva, akiket majdan hazatérve akár lefejezhettek, ha kommunista elveket kezdtek volna nyilvánosan deklarálni.

– Kérem a tisztelt tanárnőt – könyörgött Ahmed az első év végi záróvizsgán, – feleltessen engem nyugodtan, és vizsgáztasson a rend szerint, de könyörgöm, hogy a bizonyítványomba semmiképp se kerüljön bele, hogy valaha is kommunizmust tanultam!

A magyarokkal sem volt könnyű dolga Frau Morgensternnek. Összegyűltünk egy külön teremben, ahol – hangsúlyozva az elvtársi elkötelezett közvetlenséget, mintha csak beszélgetnénk – egy jókora kerek asztalt ültünk körbe. A vizsgáztató tanárnő tünetőleg csupán a vitaindító szerepkörét próbálta magára öltetni, és tartózkodott a formális kikérdezéstől.

– Mi a véleményük a materialista világfelfogás és a vallás ütközéséről?

*Neues Deutschland = Új Németország: a Német Szocialista Egységpár központi napilapja

A barátom húga

(részlet)

Izzadtan és porosan érkezvén haza, zuhanyozás következett, majd beültünk a tévé elé, kellemesen elfáradva.

– Lya szeretne mondani valamit magának – szólított meg a családanya.

– Igen? – ugrottam fel. – Tessék!

– Holnap délután a barátnőimmal találkozunk a cukrászdában. Szeretném, ha eljönnél velem...

Horstra tekintetem, aki kissé savanyú arccal, de beleegyezően bólintott.

– Rendben van, Lya. Hány órákor?

– Négy körül. De úgyis együtt indulunk...

Lya valószínűleg a legszebb ruháját vette fel, finom illat is áradt róla, és hamarabb készült el, mint én. A nappaliban várakozott, de nem bírta ki ülve, inkább a szőnyegen topogott. Én két váltás inget hoztam magammal, de csak egy nadrágot, ezért nem tudtam kiöltözni. Horst anyja kikísért bennünket a kapuba, majd hosszan nézett utánunk. Óvatosan lépdeltünk az egyenetlen járdán, kellő távolságot tartva egymástól, ami azt sugalmazta, hogy nem tartozunk össze, de van egy ideiglenes közös célpont, amit együtt akarunk elérni.

Közben tétován érdeklődtem a helyi szórakozási lehetőségekről, a barátnőiről, akikkel együtt leszünk, de ugyanolyan bizonytalan válaszokat kaptam, remegő hangon. Forgattam felé a fejem, próbáltam elcsípni egy szemvillanását, de nem sikerült. Kissé görnyedten járt, mintha félne kihúzni magát, mert akkor tolakodóan előtüremkednének a mellei, és a járdaköveket nézegette, nehogy megbotolják valamiben.

Töprengtem, mi járhat a fejében? Kuriózusként akar megmutatni az osztálytársainak, mint a család külföldi vendégét? Ebben az esetben stop minden kezdeményezésnek! Vagy együtt akar elmenni valahová egy fiúval, tehát randevút szeretne átélni velem? Ekkor pedig kötelességem, hogy eleget tegyek azoknak a szabályoknak, melyek egy randevú sajátjai: kedvesség, szóval tartás, bizalom felépítése, érzelmes szembenézések, apró érintések, mint minimum.

Gombavacsora

(részlet)

– Sokat töprengtem rajta. Kérlek, ne vedd készpénznek, amit most mondok, haver, ez csak egy halvány gyanú, sőt még az sem, ráadásul teljesen kizárt.

– Mondd hát!

– Olvastam egy elbeszélést Roald Dahltól. Egy öreg hölgy albérletbe adja a szobáit fiatal férfiaknak, aztán a mézes-arzénes teáival fokozatosan megmérgezi őket. Mikor meghaltak, kitömi a bőrüket, felöltözteti és elhelyezi őket a lakásban. Naponta látogatja a hullákat, és beszél hozzájuk.

– Ez baromság.

– Persze. Kitalálmány. Nyilván nem létezik ilyen és sohasem történt meg.

– De ha igen, akkor minket is mérgeznek? Esetleg gombával?

– Mi mással? Sokféle gomba van. És látod, Frau Wilfried nagyon ért hozzájuk.

– Öreg, egyelőre ne lovaljuk bele magunkat. Nem hallottál még tavaszi fáradtságról? Éljük az életünket! Persze közben figyeljünk az ételünkre, de ne pánikoljunk!

– És ha megint megkínál bennünket tojásos gombával?

– Köszönjük, nem vagyunk éhesek, már vacsoráztunk, degeszre ettük magunkat, nem is nagyon szeretjük a gombát, régebben megettük, de ne haragudjon, nem ez a kedvenc ételünk, és még sorolhatnám.

Húsz dollár (részlet)

- Mihez illatosítod magad olyan elszántan? – érdeklődött Nikosz.
- Angelika meghívott.
- Chef, ez csúcs! Most odamész és behajtod tőle.
- Behajtom?
- Chef, hogy hülye vagy, azt mindenki tudja, de most nem szabad bakot lőnöd.

Pár perc múlva csöngetett Angelika ajtaján. A lánynak orgonaillata volt, könnyű ruhácskát viselt, amitől kislányosnak látszott és lágynak, mint a selyem.

Kristóf legszívesebben vadul megragadta volna, hogy minden porcikájához hozzásimuljon, aztán tapogassa, gyúrja, gyömöszölje. Hozzá lépett, fejét a nyakába hajtotta, és beszipantotta a fiatal lánytestből áradó párát. Ezután megfordította, és hátulról ölelte át, a hasa és a melle közötti sávban, miközben nadrágján keresztül érezte a lány domború fenekét. Nyitott tenyerével még szorosabban magához húzta, míg a lány az élvezettől halkan felnyögött, és fejét ferdén hátravetette. Majd visszafordult, és a két arc olyan közel került, hogy már látni nem, csak érezni tudták egymást. Egy tünemény gyönyört ígérő szája közelített az övéhez, és az ajkaik egymásra tapadtak.

Kristóf felfogta, immár visszafordíthatatlan tény, hogy Angelikát a karjában tartja, mégis telve volt kétségekkel. Angelika nem mutatott szenvedélyt, egyszerűen csak odakínálta magát egy csókra. Ekkor szemből ölelte át a lányt, magához szorította és kissé elemelte a padlótól. Úgy érezte, most egy csoda részesévé vált.

- Kérlek, ne haragudj – tolt el magától Angelika, – de 2 hét múlva férjhez megyek.

Laubegast (részlet)

- Sok itt az ismerősöd – kiabálta a fülébe Patrik.
- Dehogyan, csak egy – kacagott megint a nő. – A férjem az, látod? Ott táncol valakivel.

- A férjed? Aki együtt él veled?

– Persze. Mi így szoktuk. De most gyere, ülj az asztalunkhoz egy kicsit – azzal kézen ragadta a fiút és átvonszolta a torlódó székek között.

Hamarosan érkezett a férj is a táncpartnerével, jókedvűen, kipirulva. Így már négyen figyelgették egymást az asztalnál. Férj és feleség összeborultak és csókot váltottak, a másik kettő hülyén bámulta őket.

– Tudjátok, ez nálunk így megy egy ideje – magyarázta a pirosposzgás, szőke férfi. – Nyolc éve házasodtunk, és a legjobb akaratral is hűlőfélben vannak a vágyaink. Ezért eljárunk ide szombatoként, keresünk egy-egy táncpartnert magunknak, és újból átéljük az ismerkedés, a párválasztás romantikáját és minden szépségét. Aztán felpeszdzülve hazamegyünk együtt, és új megvilágításból, megújult érdeklődéssel ápoljuk a házastársi kapcsolatunkat.

– És nincs kifogásod az ellen, ha tánc közben fogdosom a nejedet? – hüledezett Patrik.

– Dehogya! Fogdosd csak nyugodtan. Ezzel korbácsolod fel az érzékeit. Hidd el, jót tesz nekem, otthon egy tüzes kis menyecske rohamoz meg, nem valami hideg téglával heverek az ágyban.

– Akkor csak ezért fogdostál engem? – kiáltott felháborodottan alkalmi táncpartnere, aki most Patrik mellett ült. – Das ist gemein! Mondhatnám, mocskos dolog. Szexuális eszközként használtál, én meg jóhiszeműen pocskóltam rád az időmet. Kit érdekelnek a házasságmentő akcióid? Pfuj! Menj te a fenébe! – Azzal felugrott a székéről és befurakodott a tömegbe.

Nosztalgikus vallomás (részlet)

És tényleg eljöttek, nem hiába szurkoltam érte. Délután kettőkor pillantottam meg őket a medencénél. Ugyanabban a kétrészes fürdőruhában voltak, mint előző nap. Liesel búzavirágkék, Elke napraforgósárga színben pompázott. Filigrán jelenség volt mindkettő, érzéseket rezgető, szívdobogtató.

– Jössz úszni? – kérdezte Liesel.

– Nem túlzottan hideg ez? – borzongtam meg.

– Ugyan, 19 fokos.

Szinte egyszerre vetettük magunkat a vízbe a rajtkövekről. Jó mellúszók voltak, alig bírtam követni őket.

– Lányok, belefagyok a medencébe – másztam ki csuromvizesen vacogva.

Ők is kijöttek és a leterített plédjükhöz siettek, majd vadul törülkőztek.

– Most melegítsetek fel engem is! – kértem pajkosan.

Nem is számítottam rá, de engedelmesen dörzsölni kezdtek a törülkőzőkkel: Liesel előlről, Elke hátulról. Teljesen megzavarodva, kétoldalt Liesel derekába kapaszkodtam, és éreztem a lánytest rezdüléseit az intenzív törölgetés alatt.

– Most cseréljünk! – lökte el Elke a nővérét. – Te menj hátra, hogy lássam Adam arcát.

Liesel engedelmesen mögém került és gyengéd mozdulatokkal úzta ki a hideget a hátamból. Elke a mellkasommal foglalkozott, miközben búvölt a szemével, aztán a hasammal, majd a fürdőnadrágot is leszárította néhány határozott mozdulattal.

– Az én derekam is fogd meg! – kérte, és kézfejemet megragadva a testére húzta.

Aztán ott ficánkolt a kezemben egy percig.